
BULETINUL SOCIETĂȚII POLITECNICE

† Alexandru Zahariade

Intr-o după amiază întunecată de iarnă l'am condus pe Alexandru Zahariade la cimitir, senin și neschimbat la față, scăpat de griji și nemulțumirile care-l agitaseră în ultimul timp. Un șir lung, neobișnuit de lung, de camarazi, colegi și elevi, au urmat carul modest, neprecedat de nici o pernă roșie, pe care să strălucească vre-o stea sau cruce, cu care oficialitatea să-și fi arătat — cum obișnuște la alții —, recunoștință pentru modestul Alexandru Zahariade. Dar recunoașterea mult mai frumoasă a meritelor și a calităților lui, o dau ca martori șirul lung de însoțitori pe care altfel nici chiar îmboldiți de vre-un interes nu i-ai fi găsit adunați la un loc. Veniseră să dea ultima însoțire aceluia ce fusese un om și un inginer deplin.

În fața mormântului deschis, înainte de despărțire Directorul Școalei Politecnice, apoi președintele Soc. Politecnice i-au adus salutul camarazilor.

Fostul Director general al Căilor Ferate din timpul pribegiei în Moldova, a putut apoi mai bine ca ori-cine să vorbească de meritele lui Alexandru Zahariade ca inginer, fiindcă și-l alesese să lucreze cu el în Moldova, restabilind împreună cu alții, la fel cu el, faima inginerului român, terfelită un moment în noroiu de „tovarășul“ de luptă rus, cu gânduri trădătoare. Acesta a fost punctul culminant al activității de inginer a lui Alexandru Zahariade.

A urmat salutul dat de ultimul lui ajutor dela Căile Ferate cel mai în măsură să-l cunoască și la lucru și ca om.

Peste tot pe unde a condus el ceva, au rămas urme neșterse. După oarecare preparație ca inginer asistent de ateliere și recepționar în streinătate, Alexandru Zahariade a ajuns a conduce timp îndelungat Inspecțiunea de Tracțiune din Craiova. Cu priceperea și nesfârșitul lui tact, a organizat și preparat așa de bine personalul, dela primul său asistent și până la ultimul mecanic, că și azi după atâta timp dela plecarea lui de acolo, activitatea model în acea parte a țării e recunoscută de toți. Cu greu s'a despărțit de ceea ce cu atâta pricepere condusesse ani de zile și în 1915, a venit în București, unde îl reclama pe lângă o avansare și catedra de mașini la Școala de Poduri și Șosele.

După război a organizat serviciul de tracțiune al Direcției Generale. Numai cei ce l-au cunoscut de aproape, pot să știe de câte greutate s'a isbit, până a reușit să înjghebe din nimic un serviciu fără să aibă concursul nimănui și nici o normă de conducere. Câte regulamente, câte studii, câte calcule și directive n'au eșit dela acel serviciu, scrise în întregime de mâna lui Alexandru Zahariade, care n'avea un timp nici copiiști să-l ajute la scris!

S'a găsit însă cineva, care tot să fie nemulțumit și acela din păcate conducea „manu militari“ calea ferată. Firea blândă a lui Alex. Zahariade nu s'a putut împăca cu acea conducere superioară, care nu-l mai putea nici pricepe nici aprecia și a fost nevoit să plece, dupe o activitate de 33 ani, din calea ferată.

Un grup de ingineri cari îl cunoșteau și-l apreciau, l-au angajat atunci ca consilier al Atelierelor Grivița, aflate în exploatarea Creditului General de Comerț și Industrie, unde a funcționat până la moarte. Cele mai migăloase și grele probleme de exploatare ale atelierelor erau soluționate de Alexandru Zahariade și azi când cineva deschide dosarele lucrute de el nu are nevoie de nici o explicație, așa de clar și limpede e tratată chestiunea.

Pe umerii elevilor dela Politehnică a fost dus la groapă și sfioși i-au dat și ei ultimul salut, laudându-i bunătatea de inimă. Activitatea lui didactică era oglinda caracterului lui scrupulos.

Precis și clar îi era cursul și tocmai târziu, când vor adânci chestiunile, vor putea viitorii ingineri, elevii lui, să aprecieze complet munca depusă de el.

Neschimbat la față s'a dus dintre noi, căci neschimbat a fost toată viața-i de muncă plină de probitate și serin ca unul ce n'avea nimic să-și reproșeze.

Viața i s'a stins ușor, lipsa ei se simte, e cea mai frumoasă recompensă.

Fie-i țărâna ușoară lui Alex. Zahariade.

C.